

**Տ. ԲԱԳՐԱՏ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԳԱՍՍԱՆՅԱՆԻ
ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԱԿԱՆ ՈՒԽՏԻ ՊԱՏԱՐԱԳԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ**

(24 հունիսի 2003 թ.)

«Ուր ես եմ, ակնդ և պաշտօնեայն իմ եղիցի»:
(Ղովհ. ԺԲ 26)

Այսօրվա ավերարանական ընթերցվածքը կարծես թե ուղիղ կերպով համադրվում է իմ կյանքի ուղու հետ, որ իր հանգուցալուծումն է գտնում այս Իջման Ս. Խորանին: Մեր Տերն ասում է. «ուր որ ես եմ, այնպեղ թող լինի նաև իմ պաշտոնյան»: Երբ մի հեղադարձ հայացք եմ նետում, թե ինչ ճանապարհով անցանք և ինչպես անցանք, ուզում եմ հավաքալ, որ այս խոսքը նաև մեզ համար էր ասված, և փորձեցինք՝ ուր որ Նա է, ուր որ մեր Տերն է, մենք էլ փորձեցինք այնպեղ լինել, որովհետև ընդհանրապես առաջինն ինքն է, որ մեր կողքին լինում է, մեր մեջ լինում է, բայց շատ հաճախ բացակայությունը մերն է, որ չենք կարողանում Տիրոջն ընդունել մեր կողքին, Իր ներկայությունը զգալ: Մեր անցած ամբողջ ճանապարհի ընթացքում՝ հանգրվան առ հանգրվան՝ Հոգևոր Ճեմարանում և ուսումնառության ավարտից հետո և փոքրեր զանազան հանգամանքներում ցանկացանք լսել այդ խոսքը և փորձեցինք լինել այդ խոսքին համաձայն, թե՛ «ով իմ պաշտոնյա, դու ևս իմ կողքին եղիր»: Գևորգյան Ճեմարանի հարկից ներս որպես ուսանող, խարխափող ուսանող, երիտասարդ մեկը, որ կյանքի լավն ու վատը դեռ չգիտի, առաջին իսկ պահից ունկնդիր եղանք այդ վերին պարզամիտ, թե՛ «ուր որ ես եմ, այնպեղ իմ պաշտոնյան է լինելու», և այդ պաշտոնյան պարզ կյանքի, գործի, գործարանի պաշտոնյա չէ, այլ այդ պաշտոնյան կյանքի համար հոգիներ որսացող պաշտոնյա է և հետևաբար՝ «եթե կուզես՝ վերցրու քո խաչը և եկ իմ երևից» (հմմտ. Մարթ. ԺԲ 21):

Նազանդվեցինք այդ ձայնին, ունկնդիր եղանք այդ ձայնին, անկումներով, վերելքներով շարունակեցինք մեր կյանքը և ապա նոր հանգրվանների առջև, զանազան պարասխանաբարությունների առջև, մարդկանց հետ հարաբերության մեջ միշտ փորձեցինք լսել այդ խոսքը՝ «Ես այսպեղ եմ, և դու ևս այսպեղ եղիր»: Այս խոսքի քաղցրության զգացումը կիմանան նրանք, ովքեր գնացել են այդ ճանապարհով, ովքեր պաշտոնյա լինելու, ծառայող լինելու զգացումով են գնացել Տիրոջ երևից: Բազում առիթներով ասել ենք ու ասելու ենք՝ մեր Եկեղեցին գործարան չէ՝ ոգի արտադրող, ոգի որսացող հաստատություն է, մարդկանց վերջնական կյանքի ճանապարհը ցույց տվող հաստատություն է, բոլոր ինչոսների պարասխանող հաստատություն է, և հարցական չկա մեր Եկեղեցու կյանքից ներս: Մենք կոչվեցինք առաջացող հարցականների լուծումները տվող միջոցներից մեկը լինելու, կոչվեցինք բարձրագույն ծառայության՝ եպիսկոպոսության աստիճանի՝ հիմք ունենալով այն անցած ամբողջ ճանապարհը, որի մեջ ամեն անգամ, ամեն պարասխանաբարության մեջ լսել ենք

Իմ գոհությունը և շնորհակալությունը բոլոր իմ միաբան եղբայրներին, ավագ սերնդի, միջին սերնդի, իմ փարեկիցներին, և ընդհանրապես բոլոր միաբաններին և հարկապես կուզեմ շեշտել այս փաճարի լուսարարապետության շարքը սրանձնած անձանց՝ մեր հոգևոր հայրը եղած Հուսիկ Սրբազանին և նաև այսօրվա իմ հոգևոր եղբայրը՝ Արքայակալ Սուրբը, որ այսքան պայծառ, այսքան շեն է պահում այս Մայր Տաճարը, որպեղից մենք, այս Լույսի փաճարից հոգևոր լույս ենք սրանում և սփռում ենք մեր ժողովրդին:

Եվ հաջորդը աղոթքի խոսքեր են, գոհության խոսքեր են, հիշատակի խոսքեր են երկու պարավական շիրիմներին, որոնք երբեք ու երբեք քարի կողմից գրկված չեն եղել, անշնչացած չեն եղել. դա մեր առջև Հոգևոր Ճեմարանի դռները բացող Վազգեն Առաջին երջանկահիշատակ Կաթողիկոսն է և երկրորդը՝ իմ հոգևոր ծնողը՝ Գարեգին Առաջին Կաթողիկոսը, ով արժանի քրեակալ մեզ որպես երիտասարդ բարձրացնելու այս Սուրբ Մեղանի սպասավորության: Նրանք իրենց կյանքը փվեցին, այրվեցին, բայց չսպառվեցին և թողեցին մեզ այդ գործը շարունակելու, և Աստված թող օրհնի մեր ճանապարհը նաև իրենց հիշատակի համար:

Հաջորդը մեր ժողովուրդն է, բոլոր նրանք, ովքեր աղոթակից եղան, խրախուսող եղան, ուղեկցեցին մեզ, դժվար օրերին մասնակից եղան, ուրախությունները կիսեցին և մեկ գործի համար՝ այս Եկեղեցու շինության համար, այս Եկեղեցու պայծառության համար, իրենց իսկ անձերի պայծառության համար, և դրա համար անսահման շնորհակալություն բոլոր նրանց, ուր որ էլ գտնվեն:

Իմ շնորհակալությունը հարկապես Կանադահայոց թեմի աշխարհական և հոգևոր անձանց, որ վստահություն ունեցան իմ անձի հանդեպ, վստահեցին ինձ և ցանկացան, որ ես իմ փկար անձով լինեմ իրենց առաջնորդ: Մա վստահության հարց է, ո՛չ ձայնի, ո՛չ ցանկության, ո՛չ նախասիրության: Եվ դա ամեն մի հոգևորականի համար արժեք է, երբ իր հույրը, իր ժողովուրդը մինչև հեռավոր վայրերը վստահում է իրեն: Եթե մենք վստահենք, վստահություն չունենանք կյանքում, կյանքը մեծ իմաստով թերի կլինի, և կանադահայության կյանքում ծառայելու համար, ուզում եմ այս Սուրբ Մեղանի առջև հարկապես իրենց շնորհակալության և երախտիքի խոսք ասել և ինչպես բազում առիթներով ասել ենք, մեր կյանքը թող զոջումի կյանք չլինի:

Վերջում ամփոփելով այս բոլոր շնորհակալությունները և երախտիքի խոսքերը երախտագիտության ամենախորը, խոնարհ երախտիքի խոսքս եմ ուզում ասել ազգիս Վեհափառ Հայրապետին, Գարեգին Երկրորդ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսին, ով մի անգամ ևս ինձ լսելի դարձրեց ևս մի հանգամանքում, մի այլ աստիճանի վրա, որ «ով պաշտոնյա, ուր մեր Տերն է, դու ևս այնպեղ պիտի լինես», եպիսկոպոսական արդեն այսպիսի բարձր աստիճանի ծառայության մեջ:

Այսօր, այս Ս. Խորանի վրա, իմ և իմ ամբողջ թեմի հավատարմությունն եմ ցանկանում հայտնել Ամենայն Հայոց Հայրապետին և Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնին՝ հստակ գիտակցությամբ, որ կյանքը խավարի կյանք պիտի լինի մեզ համար, եթե չլինի Մայր Աթոռը, եթե չլինի Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսությունն իր գահակալով: Մենք այս փառ հարազատ գավակներն ենք, մենք հյուրեր չենք այստեղ, կենվորներ չենք այստեղ, գործավորներ չենք այստեղ, այլ հոգու ու մարմնի զավակներն ենք այս մեծ փառ, այս մեծ հոգեշենքի: Հերևա-

բար, այս Սուրբ Մեղանի վրա, Տիտուսի իջման վայրի վրա կանգնած դարձյալ իմ երախտագիտությունը և հավատարմությունն եմ հայտնում, որ Ամենայն Հայոց Հայրապետն այսպես փնտրինեց մեզ համար: Թող Աստված իրեն երկար կյանք, արևշատություն փա՛ գործելու համառությամբ, կամբով և աղոթքով, որպեսզի կյանքը մեր երկրում և ընդհանրապես մեր Եկեղեցու կյանքը իրական օջախ դառնա, և մարդիկ ոչ թե հոգնած հեռանան, այլ զգաստությամբ հետ վերադառնան դեպի իրենց հոգևոր հայրենիքը:

Ամփոփելով՝ վերստին ցանկանում եմ վստահեցնել և համոզված լինելով ասել, որ քաղաքիս համար բնաբան ընտրած ավերարանական խոսքը, որը հնչում է ամեն մի պաշտոնյայի համար, այսօր առավել ուժգնությամբ գալիս է դեպի ինձ, և մեր ձգվումն է՝ հարազատ մնալ այս գործին, երբեք չարափափորել Աստծո անունը և ոչ էլ այն փան անունը, որպեղից մենք բոլորս դուրս ենք եկել:

«Շնորհք, սէր և խաղաղություն եղիցի ընդ ձեզ և ընդ ամենահասակի. ամէն»: